

diari
més

tarragona - reus - costadaurada

Edita:
Tamediaxa, S.A.
DL: T-1609/2001
issn: 1579-5659Director General:
Carles AbellóDirectora: Sílvia Jiménez.
[redaccio@mestarragona.com]
Redacció: Laia Díaz, Antoni Guasch, Vicente Izquierdo, Alba Porta, Joan Marc Salvat, Susanna Cases. **Especials:** Laura Gómez. **Tancament:** Mario López.
Fotografia: Cristina Aguilar, Olívia Molet.
Edició de publicitat: Sara Sorando. **Distribució:** Marta López.
Administració: Núria Clos
Publicitat: Maria Molleda, M. Jesús del Hierro, Mercè Ripoll, Antònia Turull.
[publicitat@mestarragona.com]
Imprimeix: Indugraf Offset, S.A.C/ Sant Agustí, 21, 3r.
43003 TARRAGONA
977 21 11 54 Fax 977 21 47 21C/Alcalde Joan Bertran, 30.
43202 REUS
977 32 78 43 Fax 977 31 09 41

www.diarimes.com - www.facebook.com/DiariMes

Distribució controlada:

Amb la col·laboració de:

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

EDITORIAL

El govern prepara retallades sense precedents

Els pressupostos i serveis públics seran «austers, ajustats i realistes» aquests eren els adjectius que s'utilitzaven des de l'Executiu per qualificar les noves mesures que es posaran en marxa per tal de fer front a la recessió. Les mesures anunciades per Soraya Sáenz de Santamaría arribaven, ahir, l'endemà que es conegués la xifra de dèficit del 8,51% – uns 2,51 punts més del previst –. Així les coses, la vicepresidenta espanyola avançava que els pressupostos generals de l'Estat per al 2012 transformarien radicalment la forma de gestionar els serveis públics. Les noves retallades podrien afectar qualsevol branca de l'administració. Tanmateix la cartera de serveis públics, fins ara gratuïta podria no estar exempta. La vicepresidenta del govern espanyol, Soraya Sáenz de Santamaría, anunciava que l'executiu estudia eliminar un 20% dels organismes públics de l'Administració general de l'Estat, un aprimament de l'estructura pública sense precedents. Saenz de Santamaría criticava, d'altra banda, els alts salaris que han percebut alguns alts càrrecs d'empreses públiques. La crítica està en sintonia amb el pensament de l'opinió pública però té pinzellades de demagogia. I és que més que els alts sous dels alts càrrecs, caldria revisar també les estructures d'algunes administracions, que acumulen càrrecs intermitjos amb funcions indefinides i amb sous generosos.

+ CONFIDENCIAL

Artistes a la residència

Alguns dels periodistes que van assistir ahir a la inauguració oficial de la Residència que Sanitas va obrir fa uns mesos a la ciutat de Tarragona van quedar sorpresos davant un dels tallers que realitzaven alguns dels residents. En concret, un grup de dones de la residència va mostrar com realitzaven agulles de pit, anells i tota classe de bijuteria amb les càpsules buides de cafè Nespresso. Una de les residents aplanava les càpsules amb un martell fins a donar-li una forma totalment esfèrica. Amb un bon grapat de càpsules i combinant-ne els colors, les residents donaven forma a les peces de bijuteria: algun anell, les agulles de diferents colors. El resultat dels treballs realitzats era sorprenent i l'habilitat de les residents per fer-los, també. Les autoritats que eren presents a l'acte d'inauguració de la residència varen poder comprovar també el saber fer dels usuaris de la Residència Sanitas, tot encuriosits pel resultat obtingut després d'aplanar les càpsules de Nespresso.

ESCRITORS DEL CAMP

El setge dibuixat

JOAN CAVALLÉ
Escriptor

Tinc un gat de tres colors, d'Àngel-O. Brunet i Txomin Medrano, Tarragona, Insitu Comunicació SL, 2011. / *1811. El setge de Tarragona*, d'Àngel-O. Brunet, Hugo Prades i Zar, Tarragona, Ajuntament de Tarragona, 2011.

Si el setge de Tarragona de 1811 és el fet històric de la ciutat que més empremta ha deixat a la literatura, alguna cosa de semblant ocorre amb la iconografia que se'n deriva, en aquest cas potser a nivell similar que l'execució del bisbe Fructuós i els seus diaques a l'amfiteatre l'any 259. Poc després de 1811 es publica la sèrie *Los horrores de la guerra*, d'autor anònim, en què, amb figures desproporcionades, es pinten els moments més cruels del conflicte, al Pla de la Seu. Durant tot el segle XIX, els llibres d'història sobre l'anomenada Guerra del Francès s'il·lustren amb gravats representatius dels fets. Hi apareixen, entre altres escenes, la presa de l'Oliva, la fugida

de la població pel port i, sobretot, la lluita cos a cos al Pla de la Seu, amb dibuixos, entre altres, de Padró, Serra o Castelucho. Amb motiu del centenari, encara, Josep Vázquez Bardina pinta un oli representant, per primera vegada en color, aquesta repetida escena. La historiografia posterior abandona el recurs romàntic al dibuix per il·lustrar els fets del passat. Però, més modernament, la recreació dibuixada dels fets torna a posar-se d'actualitat. Primer va ser en dues històries de Tarragona publicades en versió còmic durant els anys 80-90. La primera (1985), a cura de l'equip Butifarra, en presenta una visió més humorística. En canvi, la segona (1992), amb guió de Mercè Costafreda i dibuixos de Francesc Masip, n'ofereix una imatge absolutament èpica.

Enguany, el recurs al dibuix per explicar el setge francès de 1811 ha tornat a aparèixer gràcies a dues iniciatives: l'edició d'un conte infantil (per tant, il·lustrat) sobre aquells fets; i la publicació de la història del setge en versió còmic. Totes dues iniciatives tenen com a punt de connexió el fet que el fil de la història ha estat elaborat per Àngel-O. Brunet. Aquest autor, que ja havia tocat d'esquit llèbit el tema del setge de 1811, a la novel·la *El son de la Me-*

dusa (Metèora, 2003), a través del personatge Ricardu, ara ens n'ofereix dues recreacions diferents, per a públics diferents, totes dues amb dosis d'humor, amb originalitat argumental, però sense apartar-se dels fets històrics. En el conte (*Tinc un gat de tres colors*), adopta un punt de vista actual i es val d'una estratagema poc ortodoxa, però ben vàlid: un gat supervivent de l'època napoleònica, que va ser espia de Suchet i que ens explica la història. Per fer-ho, compta amb l'acompanyament d'unes ajustades il·lustracions de Txomin Medrano, membre de l'empresa Mènsula, dedicada al disseny gràfic. Medrano crea personatges i espais actuals, però també recrea amb encert els de fa dos segles. Pel que fa al còmic, la seva necessitat de recreació és major, ja que totes les escenes han d'estar dibuixades. L'esforç d'Hugo Prades per documentar-se adequadament és encomiable i els resultats molt gratificants. Brunet, aquí, es val d'una família de refugiats per explicar-nos una història particular (la d'aquesta família), que ens permet, tanmateix, recórrer els escenaris bàsics on van tenir lloc els fets. Sense caure en el to escabros de les imatges més antigues, però sense amagar la realitat, tant el conte com el còmic ens ofereixen visions noves no només dels fets terribles, sinó també de l'aspecte que la ciutat tenia en aquell temps. Un aspecte que ja no recuperaria mai.

TRIBUNA

Defensem els drets socials i laborals. Sortim al carrer!

MÒNICA ALABART
Consellera nacional d'ERC

El 29 de febrer passarà a la història de la mobilització social perquè a tot Europa plataformes en defensa dels drets i serveis públics, entitats de tota mena, sindicats i també col·lectius polítics han concentrat la veu de la ciutadania que protesta contra les retallades de tot tipus. El lema «Sortim al carrer» enllaça amb l'esperit de l'anomenat 15M, quan persones anònimes van ocupar de forma pacífica i organitzada les places per demanar un canvi de tot, per a tots i amb tots. Els últims dotze mesos han estat marcats per pobles que es desperten i s'alcen, tenint en l'anomenada Primavera Àrab la transformació més potent pel llegat polític que ha deixat. És preocupant que en un clima on la crisi des-

cansa sobre les costelles dels més castigats, que són els menys culpables de la crisi, veus d'organitzacions empresarials i partits polítics que governen a la Generalitat o a la Moncloa demanen «regular» el dret que tenim a manifestar-nos, o a fer vaga. Si fos per alguns dirigents de la CEOE o del PP, els drets s'assemblarien als del franquisme, és a dir, drets inexistents i càrregues de les forces de l'Ordre Públic repartint estopa.

Les retallades en drets (per exemple els laborals amb la reforma del PP), el retrocés en serveis públics (recordeu les concentracions contra tancaments per les nits de centres d'atenció primària, o les mobilitzacions per tancament d'escoles com ara l'Olga Xirinacs), i la reducció del sou dels treballadors públics ("reajustos temporals" en paraules de diversos consellers d'Artur Mas) són arguments de pes per sortir al carrer.

El clima polític a tot Europa no és esperançador perquè la paraula *austeritat* esdevé tan sacrosanta com ha esdevingut la Constitució

a Espanya, que per a PP i PSOE era intocable fins que van aprovar una reforma exprés per incloure l'estabilitat pressupostària en l'administració pública. Experts en la matèria i també dirigents polítics europeus porten setmanes avisant els organismes europeus que la recepta de l'austeritat escanya i no pas expandeix l'economia. Les cancelleries i també els governs d'aquí i de Madrid s'han llançat als braços de la reducció del dèficit públic, tot i que això pot tenir un efecte bumerang. El pitjor és que els governs contruen la despesa pública i volen incrementar ingressos mitjançant una pujada d'impostos que aquí es fa de forma lineal, i no pas progressiva, de forma que la pressió fiscal augmenta i afebleix els més debilitats. Menys serveis públics i salaris retallats, acomiadament *low cost*, més atur, els preus a l'alça: tot això constreny el consum i retarda la sortida de la crisi. El binomi crisi i política actual dels governs europeus fa que els rics siguin més rics i els pobres, més pobres.

CARTES

Sorprenent!

Avui, 28 de febrer, a Tv3, la pregunta del dia és la següent: «Acceptaríeu més retallades per reduir el dèficit públic?». No tenen ni vergonya, la van perdre ja fa temps, quina barra que tenen. Hi ha moltes formes de reduir el dèficit, voldria recordar el que s'està dient des de fa molt de temps. Per què encara que diuen que sí que ho fan, no han ensenyat mai la nòmina per demostrar-ho? Per què no fan res contra el frau fiscal? Es diu que puja a 80.000 milions

d'euros a tot Espanya. Perquè, malgrat el que diuen, nosaltres no ho sabrem mai. Hem de començar des de nosaltres, quan un lampista ens arregla l'aire i ens fa la factura sempre pregunta si la volem en negre, no hem de caure en la trampa i dir-li que no; ja sé que això no és res però si ho féssim tots seria un començament. Per què en comptes d'acomiar treballadors funcionaris, prescindeixen de passar-se ells més secretaris i secretàries «enxufant parents»? No, senyors, no tenen vergonya. Per què no eli-

minen els consells comarcals, que només porten despeses i són una duplictat de govern? I les diputacions, no són també una duplictat? I l'altra duplictat més important, la de ministèris. Cal recordar que Sanitat, Ensenyament, Justícia, etc., etc. ja estan transferits a les comunitats?

Això és ser governs ineptes, caps buits, inútils mani qui mani, tant la dreta com la pseudo-esquerra i sobretot sense vergonya. Això encén la sang dels morts, no volem que partits de dretes ens governin

perquè tenen molta vinculació per no dir tota amb les empreses especuladores, que són els que ens han portat on ens han portat, a la ruïna d'Europa. Ja se sap que darrere de tot hi ha el dòlar que no vol ser moneda de segona. Destruïxen l'Estat del benestar que tant ens ha costat guanyar. I estan estenent les arrels per escanyar-nos mentre ells es fan rics i nosaltres fem de rucs. Estaven desitjant arribar al poder perquè «a río revuelto, ganancia de pescadores».

Amparo García
Reus